

La Nena Samsó: «Tenim una gana molt ferotge de tot»

Entrevistem el trio sobre el primer llarga durada plegats

La nena Samsó | Aitor Gómez

La cantant i poetessa Enka Alonso i el guitarrista Marc Alongina uneixen forces amb el bateria José Valera per facturar el primer LP plegats sota el nom de **La Nena Samsó: Gana ferotge** (El Mamut Traçut Records, 2021). L'àlbum aplega deu temes plens de contradiccions, delicadesa i sons destralers, i poesia i quotidianitat. Parlem amb la banda, per saber-ne els detalls.

Com sorgeix la unió de tots tres?

Enka Alonso: Fa tres anys, més o menys, jo estava en una època una mica delicada, amb la sensació d'haver tocat fons en determinats aspectes, i allò va generar una febre creativa que vaig bolcar en tota mena d'escrius, poemes, cançons? I just en aquell moment, quan feia mesos que treballava en un poemari, vaig conèixer el Marc.

Marc Alongina: L'Enka em va enviar el poemari i jo li vaig passar uns temes de "Decora paneres", un disc que estàvem a punt de publicar amb **Les Atxes**, i vam connectar. Ella em va enviar les melodies d'alguns poemes i jo vaig fer des de casa les bases instrumentals per encabir-les. Allà mateix va ser on vam gravar el primer EP.

José Valero: Jo vaig escoltar l'EP i els vaig veure en concert i em va semblar que era un projecte molt potent. El Marc i jo ja ens coneixíem de tocar junts a **Les Atxes**. Quan vaig saber

que buscaven bateria, em vaig oferir per provar amb ells i poc després ja formava part de la banda.

Com heu viscut el procés de crear el primer llarga durada? Ha estat molt diferent del primer EP?

M.A: Del tot diferent. L'EP el vam fer íntegrament a casa amb molt pocs mitjans, gravat amb l'ordinador i totalment DIY. El llarga durada ha estat un procés més analògic, d'anar treballant els temes entre tots al local d'assaig, i l'hem pogut gravar a un estudi professional de primera línia com és La Palmera Estudio.

J.V: Hem treballat intensament i això ens ha cohesionat molt com a banda. La sensació que tenim és de molta connexió.

De què teniu aquesta 'Gana ferotge'?

E.A: De creixement, d'experiències, d'amor, de sexe, de vida? En definitiva, tenim una gana molt ferotge de tot.

J.V: És una frase molt en sintonia amb el moment on som ara. La gent vol que s'obrin ja les coses. Estem tots amb una gana ferotge de viure, preparats a la línia de sortida tot esperant el tret per sortir corrent a menjar-nos el món.

Al llarg dels temes, s'endevina una voluntat d'experimentar, tant en l'àmbit musical com en el de les lletres. Jugar amb els contrastos sembla formar part del vostre ADN.

M.A: Cadascú de nosaltres ve de llocs diferents, amb les seves influències i gustos. Quan ho ajuntem tot a la coctelera és quan en sorgeixen els contrastos i l'experimentació, i això és un joc molt excitant perquè de vegades et porta a paisatges sonors nous que no t'esperes.

Quant a sonoritat, barregeu delicadesa amb sons destralers i garage, i psicodèlia amb moments més folk (com a "Peixos de cendra"). D'on surt aquest so tan característic? Quina n'és la inspiració?

E.A: No ho hem buscat pretesament. Ens hem deixat portar pel que explica cada tema, i per l'emoció que transmet, escollint la sonoritat que més li esqueia, sense posar-nos límits.

M.A: Tenir un so característic no té per què tancar-nos les portes a res. Posar les bandes en calaixos és una demanda per part de la indústria i del públic, però com a oient i com a intèrpret crec que resulta molt més interessant no sentir o tocar sempre "el mateix" tema.

J.V: És un projecte que convida a explorar i a no encasellar-se en un estil tancat. Això precisament fa que resulti molt motivador.

La nena Samsó

Quant a lletres, acostumen a ser totes bastant narratives (tot i que sense perdre la poesia), algunes, fins i tot, costumistes?

E.A: En alguns temes hi ha la voluntat de contar una petita història, sempre partint d'una situació concreta que pot resultar fins i tot quotidiana. En d'altres, el punt de partida és una determinada emoció que se sublima a través de les paraules. M'interessava que al disc es produís un recorregut emocional amb molta llum, però ple de taques negres.

En aquest sentit, temes com "Si sento el xiulet", narren una història amb diversos girs que trenquen l'horitzó d'expectatives de l'oient. Com creeu tot aquest univers?

E.A: Aquest tema sintetitza moltes nits de la meua vida. Quan escrivia aquest poema veia tota la seqüència en imatges, des de la festa fins a l'arribada a casa, passant per tota la passejada nocturna i l'entrada al portal. I a tota l'acció se li van sumant diferents capes de pensament: la por que sentim moltes vegades tornant a casa soles de matinada, amb les claus en una mà i el mòbil en l'altra, però, a l'hora, el desig de rebre un missatge de resposta que et desviï cap a una altra direcció per tenir un encontre sexual amb algun amant. I el final és una reivindicació de la masturbació femenina. Crec que encara no en parlem prou d'aquest tema. Quan anava a l'institut sentia parlar a totes hores de les palles que es feien els nois, però mai cap companya em va dir que es masturbés. No en vaig sentir parlar fins que no vaig arribar a la universitat, i sempre amb aquella discreció? Prou. Les dones ens masturbem tant com els homes.

La irreverència ("El quejido de la suegra temerosa"), o l'existencialisme amb cert punt reivindicatiu (com "Si tan sols volgués això"), també són punts clau en les temàtiques del disc.

E.A: Saps que no hi vaig pensar prèviament, en això? Sí que, a posteriori, quan analitzo la lletra, hi veig la ironia i la irreverència en una i aquest punt existencialista del qual parles, però mentre escrivia, passava pel filtre poètic qüestions que em preocupen o que he viscut. Puc dir-te que m'he sentit (i em sento) moltes vegades com a "Si tan sols volgués això" i que m'he inspirat en una

escena real a l'hora d'escriure "El quejido de la suegra temerosa". Tots els temes del disc parlen de situacions o emocions viscudes en primera persona. Però són tan comuns que crec que molta gent s'hi pot sentir identificada.